వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

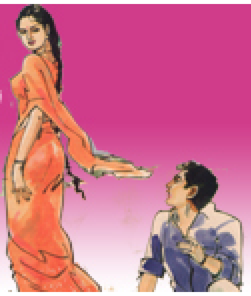

(గత సంచిక తరువాయి)

6

"అమ్మా మీకు ఫోన్" అన్నాడు శంకర్ పరుగెత్తుకొచ్చి వాసవి గబగబా ఫోన్ దగ్గరికి పరుగెత్తింది.

రిసీవర్ చెవిదగ్గర పెట్టుకుని "హలో" అంది ఆత్రుతగా.

"నేనమ్మా బేబీ బాగున్నావా?" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు. వాసవి కళ్ళు తండ్రి కంఠం విని చెమర్చాయి.

"బాగున్నాను డాడీ మీరు" అంది.

"బాగున్నానమ్మా. అల్లుడుగారు బాగున్నారా?"

"ఆఁ బాగున్నారు డాడీ" అంది వాసవి.

ఇద్దరిమధ్యా కొన్ని క్షణాల మౌనం! ఇద్దరి గుండెల్లోనూ చెప్పలేని ఆరాటం.

"బేబీ"

"డాడీ"

అవతలినుండి చిన్నగా నవ్వు.

"ఏం లేదమ్మా నువ్వు భోంచేశావా తల్లీ?"

వాసవి "లేదు డాడీ" అంది.

"ఏమిటీ, నువ్వు భోంచెయ్యలేదా అదేమిటి?" అన్నారు ఆశ్చర్యంగా.

వాసవి తనతప్పు తెలుసుకుంది.

వెంటనే శంకర్ వేపు చూసింది.

"అంటే ఈ రోజు భోంచెయ్యలేదు డాడీ. నిన్న భోంచేసాను" అంది చిన్నపిల్లలా

"బాగుంది నీకక్కడా అంతా బాగానే ఉందిగా మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు.

"డాడీ"

"ఏంటో చెప్పమ్మా?"

"నువ్వు భోంచేసావా?" అంది వాసవి.

"ఇంకా లేదమ్మా"

"నువ్వు టైంకి భోంచెయ్యాలి డాడీ నీకసలే ఆరోగ్యం మంచిదికాదు"

"అలాగేనమ్మా నా గురించి నువ్వేం కంగారు పడకు."

"సరే డాడీ"

"ఉంటాను బేబీ"

వాసవి రిసీవర్ హుక్‌మీద పెట్టేసి అలాగే నిలబడిపోయింది.

"అమ్మగారూ"

వాసవి ఈ లోకంలోకి వచ్చి శంకర్ వేపు చూసింది.

"భోజనం రెడీ" అన్నాడు వాడు ఒక చెయ్యి నడుం మీద ఉంచి గరిట తిప్పుతూ.

"నీ వంటా" వాసవి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ఈ రోజు ఎవరిముఖం చూసానో?"

"నా ముఖమేనండి. నేనేగా మిమ్మల్ని నిద్రలేపింది"

"అయితే ప్రమాదం లేదనుకుంటాను" అంటూ నవ్వింది.

"ఏంటనుకుంటున్నారు నా వంటంటే? చేతులు కడుక్కుని రండి చల్లారిపోతాయి" అన్నాడు శంకర్ హడావుడి పెడుతూ.

వాసవి నవ్వుతూ వాష్ బేసిన్‌లో చెయ్యి కడుక్కుని వచ్చింది.

వాసవి టేబుల్ ముందు కూర్చుని వంటకాల కేసి చూసింది. అన్నీ ఘుమఘుమలాడుతూ చవులూరిస్తున్నాయి.

"రుచి ఏమో కాని వాసనలు బ్రహ్మాండంగా తెప్పించావురా" అంది.

"తినబోతూ రుచి అడగడం దేనికండి?" అన్నాడు వాడు గర్వంగా ప్లేట్లో వడ్డిస్తూ.

వాసవి గబగబా వాడు వడ్డించిన కూరలు రుచి చూసి కళ్ళు పెద్దవి చేసింది.

"వంట నీకింత బాగా ఎవరు నేర్పారురా?" అంది మెచ్చుకుంటూ.

"నిజంగా బాగున్నాయండీ" శంకర్ వాసవి ముఖంలోకి అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు.

"బ్రహ్మాండం నేనెప్పుడూ యింత చక్కటి భోజనం రుచి చూడలేదంటే నమ్ము" అంది వాసవి భోంచేస్తూ.

"ఏదో నాకు చాతయినట్లు చేసానండి. మీకు నచ్చినందుకు థాంక్స్" అన్నాడు శంకర్.

"నీకు మర్యాదలు బాగా తెలుసురా" అంటూ వాడి యింగ్లీషుకి నవ్వి చెయ్యి కడుక్కుంది వాసవి.

ఇద్దరూ మేడమీదికి నడుస్తుండగా శంకర్ అడిగాడు.

"ఇందాక ఫోన్ చేసింది. ఎవరండి?"

"మా డాడీ" అంది వాసవి.

"అక్కణ్ణుంచి భోజనం సంగతి అడగటానికాండీ ఫోన్ చేసారు."

వాడు అమాయకంగా అడుగుతుంటే నవ్వొచ్చింది వాసవికి.

"నేను ఆయన్ని వదిలి ఎప్పుడూ ఉండలేదుగా మరి సరిగ్గా భోంచేసానో లేదోనని కంగారు పడుతూ ఫోన్ చేసారు" అంది నవ్వుతూ బాల్కనీలోని కుర్చీలో జేరబడి కూర్చుంటూ.

శంకర్ బుర్ర గోక్కుంటూ అక్కడే పక్కనే క్రిందకూలబడ్డాడు.

"రోజంతా యిలా గడపాలంటే చాలా బోరుగా ఉందిరా శంకర్" అంది విసుగ్గా.

శంకర్ అర్థంకానట్లు చూసాడు.

"తినడం పడుకోవడం తీరిగ్గా కూర్చోవటం. ఏం బ్రతుకురా యిది" అంది చిరాగ్గా.

వాడికి ఈ మాటల అర్థంకూడా బోధపడలేదు. తిండి నిద్రకి మించినవి జీవితంలో యింకేం కావాలో వాడికి అర్థంకాలేదు.

"మరేం చెయ్యాలండీ" అన్నాడు అమాయకంగా.

"ఏదైనా వ్యాపకం ఉండాలిరా నాకు ఈ ఊళ్ళో ఎవరూ తెలియదు. బయటికి వెళదామంటే భాష సరిగ్గా రాదు. వెళ్ళినా ఏం చెయ్యాలి" అంది వాసవి దూరంగా ఆకాశంలో విలీనమైన సముద్రాన్ని చూస్తూ.

శంకర్ మాట్లాడకుండా ఆమె వంకే చుస్తూ కూర్చున్నాడు.

"పోనీ తోట పనిచేద్దామా?" అంది వాసవి ఆసక్తిగా.

"మాలివున్నాడు కదమ్మా!"

"ఉంటే వుండనివ్వు మనం ఒకమూల పూలమొక్కలు పెంచుదాం బోలెడు స్థలం ఉందిగా" అంది వాసవి.

అందులో ఆనందం వాడికి అర్థంకాక పోయినా అమ్మకిష్టమైన పనిచేయటమే తన బాధ్యతగా ఒప్పుకున్నాడు శంకర్.

ఇద్దరూ మేడ దిగి క్రిందకొచ్చారు.

తోటలోని మోటుబావి పక్కగా వున్న మామిడిచెట్టు క్రింద చప్టామీద కూర్చుని ఆకులు నములుతోన్న ముత్తు వాసవిని చూసి లేచి నిలబడింది.

వాసవి ముత్తుని చూడగానే అప్రసన్నంగా మారిపోయి వడివడిగా ముందుకి అడుగులేసింది.

శంకర్ ముందుకి నడిచినట్లు నడిచి వెనక్కు తిరిగి "ముత్తూ ఈ రోజు అమ్మగారు భోంచేసారు. వంట బ్రహ్మాండంగా ఉందన్నారు. బ్రహ్మాండంగా" అంటూ నవ్వాడు.

ముత్తు గారపళ్ళు బయటపెట్టి నవ్వింది.

వాసవి చివ్వున వెనక్కు తిరిగి శంకర్ వేపు కోపంగా చూసింది.

"వంట ఎవరు చేసారు?" అంది కోపంగా.

"నేనేనండీ" అన్నాడు శంకర్ భయంగా.

"మరేం కాదు ముసలిదానికి చెప్పటం" అంది.

"దానివంట అయ్యగారు మెచ్చుకుంటారని దానికి బడాయండి. అందుకే మీరు దాన్ని అసహ్యించుకున్నారని నా వంటే బాగుంటుందని చెప్పి ఏడిపించటానికి" అన్నాడు.

"దానికి తెలుగురాదు కదరా" అంది వాసవి కాస్త శాంతించి.

"మీకులాగే కాస్త అర్థమవ్వుద్ది" అన్నాడు శంకర్.

వాసవి మాట్లాడకుండా ముందుకి నడిచింది. అక్కడ ఎడం వైపుగా చెట్లనీడ అట్టేలేని స్థలం వాసవి దృష్టినాకర్షించింది. "ఇక్కడయితే బాగుంటుంది కదూ" అంది వాసవి.

వాడు అవునన్నట్లుగా తలపంకించాడు. వాడు యిక్కడికి రాకమునుపు నెల్లూరు దగ్గర పొలం పనులు చేయటాన ఎలాంటి స్థలం మొక్కల పెంపకానికి అనువో ఎంపికచేయడం తెలుసు.

"ఏం మొక్కలు పెంచుదామండీ" అన్నాడు శంకర్ ఆశక్తిగా.

"పూలమొక్కలు, ముఖ్యంగా గులాబీలు. అవంటే ప్రాణం నాకు. మీ అయ్యగారు తోటని గురించి పట్టించుకున్నట్టు లేదు. అందుకే ఏనాటివో పళ్ళవృక్షాలేగాని సరైన పూలతోటలేదు" అంది వాసవి.

శంకర్‌కి కూడా ఆ ఆలోచన నచ్చింది.

వాసవి స్థలాన్ని నాలుగువేపులా పరీక్షగా చూసింది. ఆ స్థలం సమతలంగా, చదరంగా బాగుంది. అంతకు ముందురోజు వర్షం పడటాన నేల మెత్తగా కాలితో నొక్కితే గుంటలు పడుతోంది. స్థలానికి మధ్యగా బలహీనంగా ఎదగలేనట్లున్న మామిడిచెట్టుపై పడిందామె దృష్టి. ఆ చెట్టు వయసు ముదిరిన పొట్టిమనిషిలా గిడసబారి కళావిహీనంగా ఉంది. అది పెరగదు సరికదా మధ్యలో వుంటే మిగతా మొక్కలకి కూడా దాని చీడ వ్యాపించడం ఖాయం అనుకుంది వాసవి.

ఆ వెంటనే "శంకర్, ఈ చెట్టు నరికేద్దాం గొడ్డలి తీసుకురా" అంది.

"అలాగేనమ్మా" అంటూ శంకర్ మేడవైపు దౌడు తీసాడు.

వాసవి చుట్టూ చూస్తూ నిలబడింది.

సరిగ్గా అప్పుడే చెట్ల ఆకులు కదలటం వలన చొచ్చుకు వచ్చిన సూర్యకిరణపు కాంతిలో తళుక్కుమంటూ మెరిసిందొక రాయి.

వాసవి అనాసక్తంగా చూసిందటు . మళ్ళీ సన్నటిమెరుపు అందులోంచి విశ్లేషణ పొందుతున్న సప్తవర్ణాలు. వాసవికి తన రవ్వల నెక్లెస్ గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది.

పనికిమాలిన రాళ్ళుకూడా వెలుగు కిరణం సోకినపుడు ధగధగలాడటం ఆమెకి నవ్వుగా ఉంటుంది.

ఆమెకి చిన్నప్పటి సంఘటన గుర్తొచ్చింది. ఒకసారి జగన్నాధరావుగారు కారులో విజయవాడ పెళ్ళికి వెళుతున్నారు. రాత్రి సమయం. దారిలో ఒక చోట బ్రిడ్జి ఒకటి నిర్మాణంలో ఉంది. బ్రిడ్జి యూజ్ అండర్ కన్స్ట్రక్షన్ టేక్ డైవర్షన్ అని బోర్డు పెట్టివుంది. డేంజర్ లైట్లని చూసి కారు మట్టిరోడ్డుమీదకి మళ్ళించారు జగన్నాధరావుగారు కారు చతికిలపడి దేకుతున్నట్లు అటూ యిటూ ఊగుతూ వెళ్తుంటే బయటకి చూసింది వాసవి.

వెన్నెల పాలధారలా కురుస్తోంది. వాసవి దృష్టి అక్కడ కుప్పగా పోసిన గ్రానైట్ చిప్స్ మీదపడింది.

"డాడీ. డైమండ్స్" అంది వాసవి గట్టిగా.

జగన్నాధరావుగారు కారుని డైవర్షన్ రోడ్డునుండి మెయిన్ రోడ్ ఎక్కిస్తూ "ఎక్కడా?" అంటూ నవ్వారు.

వాసవి గ్రానైట్ మెటల్‌వైపు వ్రేలు పెట్టి చూపించింది. వెన్నెల కాంతిలో రకరకాల కాంతులీనుతున్న ఆ రాళ్ళని చూసి ఓ క్షణం నిజమేననిపించింది జగన్నాధరావుక్కూడ.

ఆ రోజు ప్రొద్దుటే డైమండ్ నెక్లెస్ వాసవి చేతికిస్తూ "జాగ్రత్త బేబీ చాలా ఖరీదు" అన్నారు.

వాసవి ఒక్కసారి తన మెడలోకి చూసుకుంది. ఆ మెరుపుకి ఈ కాంతికి వున్న తేడా ఏమిటో ఆమెకి ఆనాటికి ఈనాటికీ కూడా అర్థంకానిది. రెండూ వెలుగు సోకితేనే మెరిసేటప్పుడు వీటికింత ప్రాధాన్యత యిచ్చి పైన కూర్చో బెట్టడం ఎందుకో అనుకున్నది చిన్నపిల్లలా. ఆ సంఘటన గుర్తురాగానే వాసవి నవ్వేసింది పైకే. ఆమె హుషారుగా అడుగులు వేసి ఆ మెరుస్తోన్న రాయిని చేతిలోకి తీసుకుని విసరబోయి ఏదో గుర్తొచ్చిన దానిలా దాన్ని పరీక్షగా చూసింది.

అది అయిదురాళ్ళ ముక్కుపుడుక. వాసవి ముక్కుపుడకని పరీక్షగా చూసింది. మధ్యలో నీల రాయి. ఎవ్వరోకాని అలా రవ్వల మధ్య నీలాన్ని యిమిడ్చి పెట్టుకోరు. ఎవరిదయి ఉంటుందో వాసవి దాన్ని తిప్పి తిప్పి చూసింది.

ఇంతలో శంకర్ గొడ్డలితీసుకుని రివ్వున పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"చూడరా ఇక్కడ ముక్కుపుడుక దొరికింది" అంటూ వాడికి చూపించింది వాసవి.

శంకర్ దాన్ని గబుక్కున అందుకుని చూసి ఆలోచనలో పడ్డాడు. వాడి ముఖం అదోలా అయిపోయింది.

కళ్ళు అరుణిమ దాల్చేయి.

"నీకు తెలుసా? ఇది ఎవరిదో?" వాసవి ప్రశ్నకు శంకర్ తడబడ్డాడు.

"నాకు..నాకు తెలియదండీ" అన్నాడు. వాసవి వాడివేపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఎందుకురా ఏడుస్తున్నావు?" వాసవి వాడి భుజాలు పట్టుకుని అడిగింది.

"లేదండీ ఏడవటంలేదు. కళ్ళలో నలుసు పడింది" అంటూ కళ్ళు తుడుచుకుని "ముత్తూ ఇదెవరిదో తెలుసా?" అన్నాడు గబగబా ముత్తు దగ్గరికి పరిగెత్తి సైగచేసి అడుగుతూ వాడి ప్రవర్తనలో ఏదో మార్పు గమనించింది వాసవి.

ముత్తు ఆ ముక్కుపుడకను దీక్షగా చూసింది.

భావరహితమైన చూపులతో కాస్సేపు వాసవివైపు, శంకర్‌వైపు చూసింది.

"ఇంద ముక్కుత్తి అయ్యవడియ మొదల్ పొండాట్‌ది" అర్థంకాక వాసవివైపు చూసాడు.

వాసవి ఆ మాటకి అర్థం ఆలోచిస్తూ "సరే నువ్వొచ్చి చెట్టు నరుకు" అంది శంకర్‌తో.

శంకర్ చెట్టుమీద గొడ్డలితో దెబ్బకొట్టాడు.

ముత్తు రివ్వున పరిగెత్తుకొచ్చి శంకర్ చేతిలో గొడ్డల్ని లాక్కుంది.

వాసవి, శంకర్ ఆమె వేపు ఖంగుతిన్నట్లు చూసారు.

"చెడియ అడికాదింగో అంగాయిరుంగు నందడుంగో" వగరుస్తూ.

ఆమె ఆకారం చూసి యిద్దరికీ భయం వేసింది. ముత్తు ఏదో పూనినట్లు వణికిపోతోంది.

వాసవికి ముత్తు తమిళం అర్థంకాక నివ్వెరపోతున్నట్లు "ఏమిట్రా అంటోంది?" అంది వాసవి కోపంగా.

"చెట్టు నరకొద్దంటుందమ్మా" అన్నాడు శంకర్.

శంకర్‌కి కూడా సరిగ్గా తమిళంరాదు. వాడు ఈ ఊరొచ్చి ఆరునెలలలోపే. వాడి పనికూడా ఆ ప్రహరీ గోడలమధ్యే కావడంతో వాడు నేర్చుకున్నదంతా ముత్తు, మాలి దగ్గర మాత్రమే. ఆ మాటలన్నీ చాలావరకు పనులకి సంబంధించినవే.

ముత్తు అలా తమ పనికి అడ్డుపడటం శంకర్‌కి ఏమాత్రం నచ్చలేదు.

వాడు దాన్ని పక్కకుతోసి "ఎందుకు కొట్టకూడదు."

"నీకెందుకుపో పైత్యకారిపాటి" అని వచ్చీరాని తమిళంలో ముత్తుని పక్కకి తోసి మళ్ళీ చెట్టుని నరకసాగాడు

ముత్తు మళ్ళీ శంకర్‌కి అడ్డంపడింది. "అయ్యా వడియా మొదల్ పొండాటియే సావడిచ్చిటాంగన్ అవళ చెడి అడియల్ పొదచ్చి వెచ్చాంగో" అంటూ మళ్ళీ శంకర్ చేతిలో గొడ్డలి లాక్కోబోయింది.

వాసవికి ముత్తు వింత ప్రవర్తనకి అర్థం తెలియటంలేదు. ఆమెకి అసలే ముత్తుమీద అకారణ ద్వేషం. ఇప్పుడది రెట్టింపయింది. చేస్తోన్న పని చెడగొడుతున్న కోపంతో ఆమె ముత్తుని పక్కకి త్రోసేసింది. ముత్తు ప్రక్కనవున్న రాళ్ళగట్టుమీద పడిపోయింది. చర్మం గీరుకుని రక్తం స్రవిస్తుంటే ముత్తు వాసవి వైపు అదోలా చూసింది.

వాసవి తప్పుచేసినదానిలా తల తిప్పుకుంది. శంకర్ తిరిగి చెట్టుకొట్టే ప్రయత్నం చేసాడు. బలహీనంగా వున్న మామిడిచెట్టు ఫెళ్ళున విరిగి నేలకూలింది. వాడు విజయగర్వంతో ముత్తువేపు తిరిగి చూసాడు. వాసవిలో మాత్రం అదివరకున్న ఉత్సాహం పూర్తిగా జారిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే జగదీష్ కారు పోర్టికోలోకి వచ్చి ఆగింది. అతను కారు దిగుతూనే పడిపోయిన చెట్టుని, వాసవిని, శంకర్‌ని చూసాడు.

"అయ్యగారొచ్చేసారు" అన్నాడు శంకర్ భయంగా.

"అక్కడేం చేస్తున్నారు?" అడిగాడు జగదీష్ మెట్లమీద నిలబడి ఇక్కడ పూలమొక్కలు వేద్దామని అంటూ నవ్వింది.

"అందుకుమాలివున్నాడుగా" జగదీష్ గొంతులోని గాంభీర్యానికి జంకినట్లయింది వాసవి.

శంకర్ గొడ్డలి క్రిందపడేసాడు.

వాసవి మెల్లిగా లోనికి నడిచింది.

"కొన్ని పనులు కొందరే చెయ్యాలి తోచటంలేదని మనకు కాని పనులు చెయ్యటం మంచిదికాదు" అన్నాడు జగదీష్ వాసవిని చూడగానే.

"నాకిక్కడ తోచటంలేదు" అంది వాసవి తలదించుకుని.

"ఇక్కడ నీకు అంతా క్రొత్త, అందువల్ల అలా అనిపిస్తోంది. కొన్నాళ్ళు అలవాటయితే యిక్కడ తప్ప మరోచోట ఉండలేనంటావు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

వాసవికి అతని సమర్థింపు నచ్చలేదు.

జగదీష్ ఈ యింటి వాతావరణానికి అలవాడుపడతానని చెబుతున్నాడు. కానీ అదెలా సంభవం? నడి సముద్రంలో లంకలాంటిమేడ చుట్టూ నాలుగెకరాల దట్టమైన తోట మనుష్య సంచారమే కనిపించదు. గేటు దగ్గరనుండి చూస్తే లోపలి మేడే సరిగ్గా కనిపించనివ్వనంత పెద్ద పెద్ద వృక్షాలు. పై టెర్రస్ మీద కెళితే దూరముగా హోరెత్తుతూ నగరాన్ని తన గుప్పెట్లో యిముడ్చుకున్నట్లు ఎగసిపడే సముద్రం. ఇందులో తను జీవితాంతం కాపురం చెయ్యాలన్న నిజం గుండెను కోసేస్తుంది.

వాసవి ఈతరాని మనిషి నీళ్ళలో పడ్డట్లు గిలగిలలాడింది.

"నా మాటలకి కోపం తెచ్చుకోకు నీకెలాంటి తోటకావాలో మాలికి చెప్పి ఆ విధంగా చేయించు" అంటూ భుజం తట్టి బాత్‌రూంలోనికి వెళుతున్న భర్తవేపు నిర్లిప్తంగా చూసింది వాసవి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments